

FOTO: ORIOL DURANT, EL PUNT AVUI

Fa molt temps, quan voltaven grups de turistes per Barcelona, entre els que venien d'Orient, sempre n'hi havia alguns que anaven amb la boca tapada. Ens els miràvem sense saber què pensar: estan malalts, són hipocondríacs, asmàtics?

El primer dia que me la vaig posar, la mascareta, em sentia estranya i quan havia de parlar amb algú, instintivament me la retirava de la boca, com un acte de respecte. Quan era professora, no deixava que a classe els alumnes anessin amb la boca tapada, era de mala educació: “avall el buf, els deia, ensenya la cara!”

Ens hi vam anar acostumant: mascareta a les botigues, mascareta als llocs públics, mascareta al carrer. Ara, m'he sorprès més d'una vegada voltant per casa amb la mascareta posada, com una peça més de vestir.

Els qui en saben ens diuen que en tenim per temps, per un any o potser per més. I penso, i si la mascareta ha vingut per quedar-se? Com una mesura més d'higiene personal: dutxar-nos, rentar-nos les dents, posar-nos la mascareta. Llestos per sortir de casa!

el fil del tempo

panoràmica

la postada dels llibres

visual

